Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Grimm legszebb meséi

Editura KEDVENC Kiadó

Székelyudvarhely 2021
ISBN 978-606-8638-93-5

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Tartalomjegyzék

VASJANKÓ 5
A BÖLCS PÁSZTORFIÚ 20
LUSTA HENRIK 23
AZ ERDEI HÁZIKÓ 29
SZAMÁRBŐR KIRÁLYFI 37
A BAGOLY 44
A LIBAPÁSZTORLÁNY A KÚTNÁL 49
A TAVITÜNDÉR 65
AZ ORSÓ, A VETÉLŐ MEG A TŰ 76
A PARASZT MEG AZ ÖRDÖG 81
A KRISTÁLYGOLYÓ 85
PIROSKA ÉS A FARKAS 90
A MÉHKIRÁLYNŐ 97
AZ OKOS KIS SZABÓ 103
HOLLE ANYÓ 111

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parţilă sau integrală a ediţiei fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Grimm, Jakob; Grimm, Wilhelm
Grimm legszebb meséi / Jakob şi Wilhelm Grimm - Odorheiu Secuiesc: Kedvenc Kiado, 2021
ISBN 978-606-8638-93-5

821.111

VASJANKÓ

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Rengeteg nagy erdő terült el kastélya körül. Sok mindenféle vad tanyázott benne, szarvas is, dámvad is, őz meg egyenesen annyi, hogy egész csordákban vonult tölgyesből bükkösbe, bükkösből gyertyánosba.

Egyszer a király nagyon megkívánta a vadpecsenyét. Kiküldte az egyik vadászát, hogy lőjön neki egy őzet.

Várták a vadászt, de hiába várták, nem jött vissza sem aznap, sem másnap, sem soha többé.

– Talán valami baja esett – aggodalmaskodott a király, és másnap két másik vadászt küldött a keresésére, de azok sem jöttek vissza.

Harmadnap a király összehívatta valamennyi vadászát.

– Kutassátok át az egész erdőt – hagyta meg nekik –, addig ne is nyugodjatok, míg mind a hármukat meg nem találjátok!

De nem tértek haza ezek sem meg egyetlen vadászkutyájuk sem: odaveszett az egész kopó- falka.

Ettől fogva senki nem merészkedett többé az erdőbe. Nagy csönd borult a magányos rengetegre, csak egy-egy sas vagy héja lebegett fölötte olykor. Így volt ez sok-sok évig. Egyszer aztán jelentkezett egy idegen vadász a királynál, be akart szegődni hozzá, és engedélyt kért, hadd mehessen a veszedelmes erdőbe. A király azonban nem akart beleegyezni.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

– Nem bátorságos ott – mondta –, attól tartok, te is úgy jársz, mint a többi, sosem látunk többet.

– Uram királyom – felelte a vadász –, én nem ismerem a félelmet, és mindenképpen szeretnék megpróbálkozni a dologgal.

– Hát ha mindenáron kockára akarod tenni az életedet – mondta a király –, én nem akadályozom meg erőszakkal; eredj, és lásd, mire mégy; de ha baj ér, nekem ne tégy szemrehányást!

Az idegen vadász megköszönte a királynak az engedélyt, és nekivágott a vadonnak. Kutyája csakhamar nyomra akadt, fölhajtott egy szép vadat, és csaholva űzőbe vette. De alig szaladt pár lépést utána, mély kátyú állta útját, úgyhogy egy tapodtat sem tudott továbbmenni. A vízből pedig kinyúlt egy meztelen kar elkapta, és lerántotta a mélybe.

A vadász, amikor ezt látta visszafordult, s ment a királyhoz.

– Uram, adass nekem vödröket, és rendelj mellém három embert, azt hiszem nyomában vagyok az erdőd titkának.

A király nyomban teljesítette a kérését, ő meg nekiállította a három embert a munkának, és kimeríttette velük a kátyúból a vizet. Az üreg fenekén egy óriást találtak. Barna volt, mint a rozsdás vas, haja benőtt az arcába, és egészen a térdéig ért.

A vadász megkötözte, és magával vitte a kastélyba. Ott nagy álmélkodást keltett. A király vasketrecbe záratta a kastély udvarán, és fővesztés terhével megtiltotta, hogy a ketrec ajtaját bárki is kinyissa. A kulcsot maga a királyné őrizte a párnája alatt.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Ettől fogva ismét biztonságban lehetett járni-kelni az erdőben.

Volt a királynak egy nyolcesztendős fiacskája. Ez egyszer az udvaron játszadozott, s az aranylabdája beleesett a ketrecbe.

Odaszaladt, és bekiáltott az óriásnak:

– Add ki a labdámat!

– Előbb nyisd ki az ajtót, akkor odaadom – felelte az ember.

– Nem lehet, a király megtiltotta – mondta a fiú, és elszaladt. De másnap megint visszament, és kérte, követelte a labdáját.

– Előbb nyisd ki az ajtót – ismételte makacsul az óriás. A fiú azonban újra csak elszaladt.

Harmadnap a király elment vadászni. A gyerek ismét odalopakodott a ketrechez.

– Ha akarnám sem tudnám kinyitni az ajtódat – mondta –, nincs hozzá kulcsom.

– Anyád párnája alatt van a kulcsa, onnét elveheted.

A fiú nagyon szerette volna visszakapni a labdáját. Megfeledkezett minden tilalomról, minden óvatosságról, és elhozta a kulcsot. A zár nehezen járt, kattogott, csikorgott, de végül mégis fölpattant. Az ajtó kinyílt, az óriás kilépett a ketrecből, visszaadta az aranylabdát, és sebesen útnak indult.

A fiúcska megijedt: mi lesz, ha az édesapja üresen találja a ketrecet?

– Ne menj el, óriás – kiáltotta –, mert kikapok!

Az óriás visszafordult, nyakába ültette a királyfit, és gyors léptekkel besietett az erdőbe.

Nemsokára megjött a király a vadászatból. Nyomban észrevette, hogy a ketrec üres. Ment egyenesen a királynéhoz, faggatta, mi történt, de ez nem tudott semmiről semmit. Kereste a kulcsot a párna alatt: hiába, nem találta. Szólította a fiát: nem felelt senki. A király kiszalasztott érte a környékre, hogy keressék meg; hasztalanul: nem akadtak nyomára. Senki nem tudott semmi biztosat, lassanként azonban mégiscsak megsejtették, hogyan, miként eshetett a dolog, és nagy szomorúság borult a királyi udvarra.

Az óriás meg vitte a vállán a kisfiút. Mikor már jó mélyen bent jártak a rengetegben, letette, és így szólt hozzá:

– Apádat, anyádat nem látod többé, de én gondjaimba veszlek, mert kiszabadítottál, és megesett a szíved rajtam. Ha mindig megfogadod a szavamat, jó sorod lesz. Kincsem, aranyom van elég, több, mint bárkinek a világon.

Mohából ágyat vetett a fiúnak és lefektette. Másnap reggel pedig egy forráshoz vezette, és azt mondta neki:

– Ez itt az aranyforrás; olyan tiszta, mint a kristály. Ülj ide mellé, és ügyelj, nehogy bármi is belekerüljön, és beszennyezze. Minden este eljövök majd és megnézem, eleget tettél-e a parancsomnak.

A fiú leült a forrás szélére, nézte, ahogy időnként egy-egy aranyhal siklik, egy-egy aranykígyó gyűrűzik tova benne, és vigyázott, nehogy valami beleessék. Ahogy ott üldögélt, egyszer olyan hevesen megfájdult az ujja, hogy önkéntelenül beledugta a vízbe. Nyomban ki is kapta onnét, de hiába,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

akkorra már befutotta az arany az ujját. Akárhogy dörzsölte, akárhogy súrolta, hiába, nem tudta többé leszedni róla.

Este megjött az óriás; végigmérte a fiút, azt kérdezte:

– Mi történt a forrással?

– Semmi, semmi – mondta a gyerek, s a háta mögé rejtette a kezét, hogy ne lássék az ujja.

– Bedugtad az ujjadat a vízbe – mondta az óriás. – Most az egyszer elnézem neked, de vigyázz, nehogy még egyszer előforduljon ilyesmi!

Másnap megint megfájdult a gyerek ujja. Kínjában a fejét vakargatta; szerencsétlenségére egy hajaszála belehullott a vízbe. Gyorsan kivette, de az már akkor csupa arany volt.

Este jött az óriás, s már tudta, mi történt.

– Beleejtetted egy hajadszálát a forrásba – mondta. – Most még elnézem neked; de vigyázz: ha harmadszor is megtörténik, beszennyeződik a forrás, és nem maradhatsz tovább nálam.

Harmadnap a fiú megint ott ült a víz mellett. Meg sem moccantotta az ujját, akárhogyan fájt is. De az idő lassan telt; elunta magát, és nézegetni kezdte arcát a forrás tükrében. Mindig jobban és jobban előrehajolt, jól szembe akart nézni önmagával; vállig hulló haja előreomlott, s beleért a vízbe. Gyorsan fölegyenesedett, de már késő volt: tiszta arany lett a haja, s úgy ragyogott, mint a nap.

Szegény gyerek nagyon megrettent. Elővette keszkenőjét, és bekötötte vele a fejét, hogy az óriás meg ne lássa.

De az már mindent tudott, s amikor megjött, rászólt:

– Vedd le azt a kendőt!

Előomlott az aranyhaj, s a fiúcska hiába mentegetődzött, az már semmit nem segített.

– Nem álltad ki a próbát, megmondtam, hogy nem maradhatsz tovább nálam. Menj világgá, tudd meg, mi a szegénység. De mert jó szívem van, és a javadat akarom, megengedem neked: valahányszor bajba jutsz, állj ki az erdőszélre, és kiáltsd be, hogy: „Vasjankó!" Akkor én ott termek, és segítek rajtad. Mert nagy hatalmam van, nagyobb, mint gondolod, s aranyam- ezüstöm, akár a tenger.

Szegény királyfi elhagyta az erdőt, s ment árkon-bokron át, míg egy nagy városba nem ért. Munkát keresett, de nem fogadták fel sehol; nem értett semmiféle mesterséghez, így hát nem is boldogult magában. Nem marad más választása, jelentkezett a palotában, megkérdezte, nem kaphatna-e valami munkát. Az udvari emberek nemigen tudták, mire használják, de mert megtetszett nekik, ottmarasztották. Végül is a szakács szolgálatába fogadta; az lett a dolga, hogy fát vágjon, vizet hordjon, és összekotorja a hamut.

Egyszer, mikor senki más nem volt kéznél, a szakács vele küldte be az ételt a királyi asztalra. A fiú nem akarta, hogy meglássák az aranyhaját, hát a fején tartotta a sapkáját. Ilyesmi még sosem fordult elő a királlyal.

– Nem tudod, hogy ha a király asztalánál szolgálsz föl, le kell vetned a sapkádat? – szólt rá.

– Jaj, azt nem tehetem, uram királyom – felelte a fiú –, ótvaros a fejem.

A király nyomban hívatta a szakácsot, megszidta, amiért ilyen inast fogadott föl, és ráparancsolt, hogy tüstént küldje

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

el. De a szakács megsajnálta a fiút; nem zavarta világgá, hanem elcserélte a kertészlegénnyel.

Nehéz napok virradtak most szegény királyfira! Reggeltől estig dolgozott a kertben, ültetett, öntözött, kapált meg ásott, jó időben, rossz időben egyformán.

Egyszer nyáron egyedül tett-vett a kertben. Nagyon kimelegedett, levette a sapkáját, hogy szellőztesse egy kicsit a fejét. Ahogy a nap rásütött, aranyhaja úgy elkezdett csillogni-villogni, hogy szinte záporoztak a sugarai. Betűztek a királylány hálószobájába is.

A királylány az ablakhoz ugrott, megnézni, mi ez a nagy fényesség. Meglátta a fiút, és lekiáltott hozzá:

– Hallod-e, hozz nekem egy csokor virágot!

A fiú gyorsan a fejére húzta a sapkáját, szedett egy csokorra való vadvirágot, és bokrétába kötötte. Ahogy ment fölfelé a lépcsőn, találkozott a kertésszel.

– Nem szégyelled magad, ilyen hitvány csokrot viszel a királykisasszonynak?! – mondta a kertész. – Eredj vissza gyorsan, szedd le a legszebbjét!

– Nem – felelte a fiú –, a vadvirág illatosabb, azt jobban fogja szeretni. Ahogy a szobába lépett, a királylány rászólt:

– Vedd le a sapkádat, nem illik, hogy fedett fővel állj előttem.

– Nem vehetem, ótvaros a fejem – felelte a fiú.

De a királykisasszony lekapta róla a sapkát, úgyhogy aranyhaja egyszeriben a vállára omlott, s olyan fényesen tündöklött, hogy gyönyörűség volt látni. A fiú el akart szaladni, a királylány azonban megragadta a karját, és el nem eresztette addig, míg egy marék tallért nem ajándékozott neki.

A fiú nem sokat törődött az arannyal; nem tartotta meg magának, hanem odaadta a kertésznek, s azt mondta:

– Ezt vidd el a gyerekeidnek, hadd játsszanak vele.

Másnap megint lekiáltott hozzá a királykisasszony, hogy vigyen neki egy csokor mezei virágot. Alighogy a fiú a szobába lépett a virággal, a királylány nyomban a sapkája felé nyúlt, és le akarta rántani; de a fiú most már óvatosabb volt: mind a két kezével a fejére szorította a sapkát. Kapott ismét egy marék aranytallért, de azt sem tartotta meg, odaadta a kertésznek, vigye haza a gyerekeinek, hadd játsszanak vele.

Ugyanígy történt a harmadik napon is. A királylány most sem tudta lekapni a sapkát a fiú fejéről, a fiú pedig ismét a kertésznek adta az aranyat, hogy legyen mivel játszaniuk a gyerekeinek.

Nem sokkal ezután kitört a háború, megtámadták az országot. A király hadba hívta népét, de mert ellenségei túlerőben voltak, és hatalmas sereget vezettek ellene, nem nagyon bízott benne, hogy szembe tud velük szállni.

Akkor a kertészfiú előállt, s azt mondta:

– Legénysorba nőttem, én is hadba akarok menni, kérek egy paripát. De a katonák kinevették.

– Majd ha mi ellovagoltunk, kereshetsz magadnak lovat, hátha akad még egy az istállóban!

Azzal elvágtattak. A fiú meg lement az istállóba, talált ott a jászolnál egy gebét, és kivezette. Három lábon bicegett